

Mõni naabriküla peremees, kes õnnetust oli kuulnud, lähäs õue vaatama, kuida lugu tema kaewuga on, kas kindlus weel pikemalt kestab? Sesama sugune lugu ei ole üksnes wiinatõdimisega, waid mitte muu patuga, mis, et seda igapäält laialt oma silmaga näeme, meie enne pahaks ei oska arwata, kui üks teine tuleb ja meid juhatab, et asi õige ei ole, waid üsna kõwerasse läinud.

Sügise talupererahwa töö on enamist igalpool ühtewiisi, kuida kord kuskil maa-nurgas seda kombeks wõtnud. Seal kus palju linu maas peetakse, kautab linade harimine enamist sügisid lühikesi päiwi. Konglamäe rahwal ei olnud suuremat linade kaswatamist, kui enda tarbeks, mis sagedamast sõõti, kui põllule mahatehti. Nii oli ka Jüri esimestel aastatel teinud, kus weel mõned tülid kündmata sõõti leidis, aga aega mööda oli üleskistud maa kõik põllule lisaks wõetud, et linade mahategemise tarbeks kuskil tüfikest leida ei olnud, mispärast peremees, kui linu tahtis saada, põllul neid pidi kaswatama. Jüri ei raatsind ial enam põldu linade alla panna, kui linu endale aastaseks tarwituseks läks, ja raha, mis teised sügise linade eest saiwad, pidi ta muul kombel toimetama; tema müüs põllu- ja aia-wilja, met ja wõid, iga aasta paar nuumatud siga, mis rohkest sedajama kasu andsid, kui suurem linade kaswatamine. Ja kui peremees sedawõrra õlgi ei jõua pealeosta, kui lina-maast kõrte puudust tuleb: siis on linade kaswatamine üsna kahjuks. Saadud linad

leddas naisterahwas lõngaks ja kudus lõuendiks, et iga kewade nii palju pleegile sai, kui majatarwitusele puudus — ehk kül isa iga aasta weel kaunis tüfikene rohkegi. Wirgul perenaisel ei ole suuremat südame rõemu, kui rohkest langapakusi kerstus.

Jõulud ei olnud enam kauget ja esimene Kristuse tulemise päha praegu käes, kui Jüri poeg ja tütar kiriku läksid. Kirikust tagastulles märkas ema, kuida midagi saladust tütre südame peal sipitas. Triinu rääkis kohkudes esiteks emale, iljemine õhtul ka isale, mis fogemata asi kirikus tema silma juhtunud ja mõteid tal nõnda ehitanud, et jutlust teraselt ei wõinud kuulda, ega teel loeu tulles rahu leida. Kirik oli rahwast wäga paksu täis, kõik pingid ju pakil inimestega täidetud, mispärast ta footi ligidal ühe meesterahwa pingi oisa seisma oli saanud. Pingis, natuke maad temast eemal, istus Korbitza Mikkel, kes laulu-raamatut lahti tehes oma nahkkindad, kellel kirjud willased al, käest oli wõinud ja pingi sõrwa peale pannud. „Aga mõtelge ise minu ehmatust,“ ütles Triinu: „willased kindad olid umbpaar ja üks kinnas mul wana tutaw.“ „Mis alpimise jut se on!“ hüüdis Jüri meelepahandusega. „Mikkeli umbpaari kinnaste pärast unustasid sa, mispärast sa kiriku olid läinud. Kirjuid kindaid on palju meie maal; mis neist pikemalt lugu?“ „Armas isa,“ kostis Triinu, „mis sa siis ütled, kui sulle näitan, kuida Korbitza Mikkel kindad paari-mees praegu meie aidas seisab.“ Seda üteldes piatis ta küünla oisa laternis põlema, wõttis aida wõime naela otsast ja istas uksest wälja. Natukese aja pärast tuli ta tagasi, kustutas küünla laternist ja wiiskas ühe willase kirju labalinda wanemate ete laua peale. „Uhh!“ kiltatasid ema ja wend kinnast nähes, mis silmapilgul seeks kindaks lunastasid, kuida kolme aasta eest aida ja hobuse waras õu oli mahaunustanud. Pärast esimest ehmatust ütles Jüri